

Цього травневого недільного ранку дівчина, якій належало викликати сенсацію у Нью-Йорку, прокинулася дуже рано, зважаючи на те, як вона провела минулу ніч. Ось вона ще спить, а ось уже за хвилину сну наче й не було, а натомість її огортає відчай. Це був той відчай, який вона відчувала вже, мабуть, не менше двох тисяч разів, а календарний рік, як відомо, налічує 365 ранків. Як правило, причиною її відчаю були докори сумління, подвійні, адже вона знала, що в подальших її діях також не буде нічого доброго. Конкретними причинами цих хвилин страху та самотності не завжди були слова або вчинки, які, здавалося, мали ці почуття викликати. Тепер, цього року, вона зробила великий крок уперед. Достатньо великий, щоб усвідомити, що зроблене чи сказане нею минулої ночі не було єдиною причиною. Її поведінка вночі, яку вона схильна була звинувачувати у відчаї, що приходив уранці, часто бувала поганою, проте не настільки, щоб нею можна було пояснити всю бездонність її розпуки. Вона усвідомила, хай навіть ще неясно і лише після того, як переборола свою схильність бути нечесною із самою собою, що відчай став її звичкою. Вона далеко відійшла від первинного відчаю, оскільки

виробила звичку ігнорувати справжню, основну причину всього того розпачу, який міг переслідувати її ціле життя.

Раніше була одна причина.

Але за роки вона навчилася не думати про неї, в надії відштовхнути її від себе і самій від неї відірватися. Наставали ранки, деякі з них — аж по полудні, вона прокидалася у відчаї і починала пригадувати, що такого вона зробила, перш ніж піти спати, що могло наповнювати її таким жахом сьогодні. Вона пригадувала, і на якусь долю секунди в її голові з'являлася думка «О так, я пам'ятаю!», після чого на основі спогаду про свій безумовно поганий учинок вона починала вибудовувати пояснення. І тоді наставала фаза внутрішніх прокльонів і крику, шепотіння мерзотних самообвинувачень. Не існувало жодного поганого слова, яким би вона не обізвала себе під час цих несамовитих нападів самобичування. Вона шепотіла й шепотіла слова, які вживають, коли хочуть підштовхнути когось до вбивства. Згодом це виснажувало її фізично і залишало в стані знесиленої непокори — однак не настільки знесиленої, щоб здаватися такою будь-кому іншому. Для всіх інших вона була втіленням непокори; але вона знала, що це були лише слова. Порожні слова.

Перш за все, потрібно встати з ліжка й одягнутися. Цього недільного ранку вона зробила те, що частенько робила, трішки потішивши себе. Зав'язка піжами, що була на ній, розв'язалася уночі, дівчина розгорнула піжаму і засміялася. «Цікаво, де він», — сказала вона сама до себе.

Вона піднялася із ліжка, знову загортаючись у піжаму. Їй було важко тримати рівновагу, і вона була добряче напідпитку, проте таки обійшла цілу квартиру, так його і не знайшовши. Це була велика квартира. В ній була простора кімната з роялем та багатьма громіздкими родинними меблями, а в одному куті, там, де була книжкова полиця, можна було побачити багато збільшених фотознімків чоловіків та жінок, хлопчиків та дівчаток, верхи або поряд з осідланими конями. На одному знімку була дівчинка в двомісному візку, запряженому конем, але, придивившись пильніше, можна було помітити ремінець, якого, очевидно, тримав конюх, що не потрапив у кадр. У кілька рамок для світлин було вставлено блакитні стрічки, котрі вручали, як нагороду переможцям, на сільському ярмарку в Коннектикуті. Декілька фото яхт, що, як можна було виявити при уважнішому огляді, були не різними яхтами, а копіями тієї самої яхти з клубу «Саунд-Інтер». Одне фото човна на вісім весел, у якому сидять люди; і ще одне — весляра, з довгим веслом у руках. Цей знімок вона оглянула дуже уважно. Він був коротко підстриженим і вдягненим у короткі, товсті шерстяні шкарпетки, бавовняну сорочку з трьома гудзиками на шиї та маленькою буквою на місці, де розташоване серце, а суспензорій і те, що було під ним, утворювали по центру плавок складки. Її здивувало те, що він вивішував такі фото в цій кімнаті, де їх точно бачать підрастаючі дівчатка. «Але вони ніколи не впізнають його на цій фотографії, якщо тільки ніхто їм не проговориться».

Їдальня виявилася майже такою ж просторою, як і попередня кімната. Вона навіювала думки про різні м'ясні страви, политі густою підливою. У квартирі було ще чотири спальні, не рахуючи тієї, де вона провела ніч. Дві з них належали дівчаткам, одна — прислузі, і ще одна — жінці. В останній вона затрималась трохи довше.

Вона відкрила гардероб й оглянула одяг. Подивилася на ліжко, охайне та свіже. Вдихнула аромат пляшечок на нічному столику і відчинила дверцята ще одного гардероба. Першим, що вона побачила, була норкова шуба, і це було єдиним, що вона побачила насправді.

Вона вийшла з кімнати, повернулася до його спальні й зібрала свої речі: туфельки й панчохи, трусики й вечірню сукню. «Я не можу одягнути цього. Я не можу вийти на вулицю у такому вигляді. Я не можу вийти серед білого дня у вечірній сукні та плащі». Вечірній плащ, точніше, накидка з каптуром, лежав акуратно складеним на кріслі, де його залишили. Але коли вона ще раз подивилась на вечірню сукню, минула ніч пригадалася їй більш виразно. Сукня була розірвана, роздерта спереду до самого пояса. «Сучий син». Вона жбурнула сукню на дно одного з його гардеробів і скинула з себе піжаму — його піжаму. Прийняла душ і повільно витерла себе насухо багатьма рушниками, після чого кинула їх прямо на підлогу, а тоді взяла його зубну щітку і підставила її під кран із гарячою водою. Вода була такою гарячою, що її неможливо було торкнутися, тож дівчина вирішила, що зможе таким чином стерилізувати щітку. Це

змусило її засміятися: «Я лягаю із ним у ліжко, ризикуючи підхопити хтозна-що, але стерилізую його зубну щітку». Вона почистила зуби, скориставшись розчином для полоскання ротової порожнини, змішала для себе порцію фруктових солей і з насолодою її випила. Вона відчула себе значно краще і знала, що невдовзі їй покращає ще більше. Відчай минав. Тепер, коли вона знала, що саме з поганого збирається вчинити, змирилася з ним і більше не переймалася. Вона навіть не могла дочекатися, щоб зробити це.

Вона одягнула трусики, панчохи, взула туфлі зачесала волосся і зробила легкий макіяж. Відчинила дверця гардероба і засунула руку в кишеню його вечірнього одягу, проте не знайшла того, чого хотіла. Те, що вона хотіла, сигарети, їй удалося відшукати в портсигарі у верхній шухляді комода. Вона запалила одну й пішла на кухню. На кухонному столі лежав конверт, якого вона не помітила під час свого першого обходу квартири. Круглим, нахиленим уліво почерком на ньому було виведено олівцем «Глорії».

Вона відкрила незаклеєний конверт і вийняла звідти три двадцятидоларові купюри й записку. «Глоріє, це за вечірню сукню. Я мушу їхати за місто. Зателефоную у вівторок або середу. В.»

— Та що ти кажеш,— вимовила вона вголос.

Тепер вона рухалася швидше. В одному з гардеробів, що належав дівчаткам, вона знайшла практично ідентичні чорні фетрові капелюшки. Один із них наділа на себе. «Вона подумає, що відвезла його до села й забула там». Вона була свідомою того, яке

комічне видовище являє собою, стоячи в одних туфлях, панчохах, трусиках і чорному капелюшку. «Зараз ми це виправимо». Вона повернулася до гардероба жінки, вийняла звідти норкову шубу й накинула її на себе. Тоді пішла до його спальні й поклала до своєї маленької, вкритої кристалами сумочки шістдесят доларів. Тепер у неї було все необхідне.

Дорогою до виходу вона зупинилась і оглянула себе на повний зріст у великому дзеркалі, що висіло у фойє. Власне відображення здалось їй вельми потішним. «Якби тільки зараз не була весна, було б дуже навіть ошатно. Втім... і так непогано.»

Спуск ліфтом виявився не менш потішним. Ліфтера не можна було назвати вродливим, але він був високий і молодий, очевидно, німець. Її веселила думка про те, як змінився би вираз його обличчя, якби вона розгорнула свою норкову шубу.

— Мені викликати для вас таксі, міс? — запитав він, не обертаючись.

— Так, будь ласка, — відповіла вона.

Він не зміг би пригадати, яка вона з вигляду, якби хтось попросив його описати її. Він пам'ятав би, що вона симпатична, принаймні справляє враження симпатичної, але від нього не варто було сподіватися детального опису. Все, що він міг би пригадати, — це те, що на ній була норкова шуба, а будь-хто, кому був би потрібен її опис, уже й так неодмінно б про це знав. Це, власне, було єдиною причиною, чому комусь могло б знадобитися просити його описати цю дівчину. Коли вона прибула до будинку минулої ночі, ліфт обслуговував інший оператор — пристаркуватий чоловік, який не зні-

мав кашкета в ліфті. Вона запам'ятала кашкет. Відповідно, цього молодого чоловіка зовсім не здивувало те, що замість оксамитового плаща, який був на ній напередодні, зараз вона мала на собі норкову шубу. Ще б пак! Він, мабуть, навіть не знав, з якої квартири вона вийшла.

Вона пропустила його вперед до великих залізних зашкленених дверей і спостерігала за тим, як він, піднявши великого пальця, намагається зупинити для неї таксі. Вона вирішила не залишати йому чайових за цю маленьку послугу — тоді він точно запам'ятав би її — і забравшись до автомобіля, зайняла місце в кутку, де він не міг її бачити.

— Куди їдемо, мем? — запитав водій.

— Вашингтон-сквер. Я скажу вам, коли зупинитися.

Вона спрямує його до одного з багатоквартирних будинків, розрахується, а тоді зайде всередину й попросить покликати якусь вигадану особу, що дозволить їй затриматись там, доки це таксі не поїде. Після того вона зловить для себе інше таксі й поїде до Горацію-стрит. Влаштує сюрприз для Едді. Едді розлютиться, адже в нього, швидше за все, буде якась дівчина — як це зазвичай буває недільними ранками. У неї був хороший настрій, і тільки-но вона позбудеться цього таксі, зайде до Джека й придбає для Едді та його дівчини кварту шотландського віскі. На розі Медісон-авеню водій мало не збив якихось чоловіка та дівчину. Чоловік щось йому закричав, і водій вилаяв його у відповідь.

— Ну ж бо, плюньте їм у пики! — підбурила таксиста Глорія.